

Holly Hepburn

Laatste woorden

Laatste ronde in de Star and Sixpence -
deel 4

**DE STAR AND SIXPENCE
PRESENTEERT MET TROTS**

**Midzomerplezier!
Vier met ons een feest van zonneschijn, cider en zang.**

Met:
regionale en nationale ciders
boerenmarkt – worstfestijn
muziek van Sonic Folk, Sax Appeal en The Beasties
en beroemdheid Micky Holiday als special guest.

Op de brink, Little Monkham

Vrijdag 21 juni-zondag 23 juni

Er was een hond in de biertuin.

Sam bleef fronsend staan bij de achterdeur van de Star and Sixpence en keek hoe het dier zijn zwart-witte kop hief om haar aan te kijken, alsof het hoopte dat ze een paar worstjes bij zich had. ‘Het spijt me je te moeten teleurstellen, maar dit is allemaal baby,’ zei ze, terwijl ze op de ronde bult onder haar trui klopte. ‘Waar is je baasje?’

Ze zette een paar passen naar links en keek over het lage houten hek naar de brink; haar ogen tot spleetjes knijpend in het zonlicht van mei, verwachtte ze een vroege hondenuitlater te zien die verwoed om zich heen keek, maar er was niemand te bekennen. De hond droeg ook geen halsband, en toen Sam wat beter keek, zag ze dat zijn lijf mager was en de vacht samengeklit.

‘Volgens ben je een zwerver,’ mompelde ze. De hond jankte en kwispelde, maar bleef op het met dauw bedekte gras bij de houten tafels zitten en afstand bewaren. Sam beet op haar lip en vroeg zich af wat ze moest doen. Er was vast iemand die ze kon bellen – iemand van het gemeenteloket of misschien zelfs een dierenasiel – die snel en gemakkelijk zou kunnen uitzoeken of de hond als vermist was opgegeven. Een maand eerder zou Sam precies hebben geweten aan wie ze het moest vragen: Franny Fitzsimmons, die het postkantoor van Little Monkham had gerund en alles over iedereen wist. Maar Franny was op paaszondag plotseling overleden en had in de harten en hoofden van degenen die haar hadden gekend een leegte achtergelaten die onmogelijk te vullen bleek.

Sam zuchtte en haalde haar telefoon uit de achterzak van haar

spijkerbroek. Het was halfacht, te vroeg om te bellen voor professionele hulp, dus belde ze de chef-kok van het café, Gabe.

‘Sam?’ zei hij toen hij opnam na de tweede beltoon. ‘Is alles in orde?’

‘Prima,’ verzekerde ze hem, heel even ontroerd door de bezorgdheid in zijn stem. ‘Ik ben beneden in de biertuin. Ik neem aan dat je geen extra worstjes in de ijskast hebt liggen, zeker?’

Gabe liet een ongelovige lach horen. ‘We hebben net ontbeten, Sam. Je kunt toch niet nu alweer trek hebben?’

‘Ze zijn niet voor mij,’ zei ze. ‘We hebben een onverwachte gast. Breng de worstjes hier, dan zul je zien wat ik bedoel.’

Hij kwam een paar minuten later, zijn donkere haar vochtig van de douche en zijn stoppelbaard nog glinsterend, en balanceerde een bord met koude chipolata’s op één hand. ‘O, ik zie het,’ zei hij met zachte stem terwijl de hond de lucht opsnoof en overeind kwam. ‘Nu snap ik het.’

‘Ik weet niet met wie ik contact moet opnemen, maar ik neem aan dat er nog niets open is,’ zei Sam ook met zachte stem. ‘Dus ik dacht dat als we hem het café in zouden kunnen lokken, we hem veilig zouden kunnen houden totdat we iemand kunnen vinden om te helpen.’

De hond zette een paar passen naar voren, zijn bruine ogen gericht op het bord in Gabes handen. Hij jankte weer. Gabe brak een chipolata doormidden en gooide hem op het gras. In een flits was hij verdwenen. Hij gooide nog een stuk, dat net zo snel verdween als het eerste, en keek toen naar Sam.

‘Ga naar binnen en wacht achter de toog,’ zei hij. ‘Ik zal hem naar binnen brengen.’

Ze deed haar mond open om ertegen in te gaan, maar de vastbesloten blik in Gabes ogen zorgde ervoor dat ze hem weer dichtdeed. En ze nam aan dat hij gelijk had om voorzichtig te zijn; de hond leek vriendelijk en meegaand, maar ze hadden geen idee van zijn daadwerkelijke temperament en de ziektes die hij misschien met zich meedroeg. Ze kon geen enkel risico nemen, niet nu ze bijna zeven maanden zwanger was.

Even later keek ze vanachter de veiligheid van de toog toe hoe

Gabe de hond aanmoedigde om naast de grijze, niet-brandende open haard te gaan zitten. Bij elk stukje worst klopte zijn staart op het tapijt; Gabe strekte zijn hand uit om achter de smerige oren te kriebelen en Sam voelde haar hart smelten toen de kwispelende staart sneller ging slaan van uitzinnigheid. Dit was geen wilde hond; hij was het gewend om te worden geaaid en geliefd te zijn. Dit was iemands huisdier, of was dat in elk geval geweest.

‘Je bent een hongerige jongen,’ hoorde ze Gabe zeggen toen hij bukte om de kop van het dier te aaien. ‘Wacht hier, dan zal ik kijken wat ik nog meer voor je kan vinden.’

De hond leek het te begrijpen, want hij ging uitgestrekt liggen en legde zijn kop op zijn poten.

Sam kwam achter de toog vandaan. ‘Ik denk niet dat we ons er zorgen over hoeven te maken dat hij in Cujo verandert,’ zei ze. ‘Hij is een complete softie.’

Gabe stond op. ‘Ik denk dat je gelijk hebt. Hij is alleen heel mager. Volgens mij is hij al een poosje vermist.’

Sam keek naar de knokige heupen van de hond. ‘Misschien moeten we hem niet te veel vet eten geven. Het is mogelijk al even geleden dat hij gegeten heeft.’

‘Ik zou een kippenborst en wat rijst kunnen koken?’ stelde Gabe voor, terwijl hij over zijn kin wreef. ‘Dat is heel mager.’

‘Klinkt goed,’ zei Sam. ‘Ik zal hem wat water geven en kijken of Nessie weet wie we moeten bellen.’

De ogen van de hond volgden Gabe toen hij door het café liep en hij jankte zacht toen hij door de keukendeur verdween.

Sam wierp het dier een meelevende blik toe. ‘Ik ken het gevoel.’

Ze belde naar Nessies nummer. Haar zus nam bijna net zo snel op als Gabe had gedaan. ‘Hoi Sam. Alles goed?’

Sam stond zichzelf een glimlach toe. ‘Ja, alles is goed. Ik heb alleen jouw brein even nodig, of misschien dat van Owen...’

Een minuut of wat later had Sam het telefoonnummer van de plaatselijke dierenarts en een hondenopvang die ongeveer vijfentwintig kilometer verderop zat. ‘Maar ik zal zo langskomen,’ zei Nessie zodra ze de informatie had doorgegeven. ‘Als we ooit nog Lukes schoenen voor school vinden, tenminste.’

Sam moest grinniken om die opmerking; ze kon zich voorstellen hoe de hoogblonde Luke door de kamers van Snowdrop Cottage rende op zoek naar het vermiste schoeisel. Daarnaast kon ze zich voorstellen hoe zijn vader, Owen, hem vermaande om langzamer aan te doen en zich te herinneren waar hij ze had gelaten. En ze durfde ook te wedden dat het Nessie was die de schoenen als eerste zou vinden.

‘Succes,’ zei ze op droge toon in de telefoon. ‘Hopelijk tot gauw.’

Extra voorzichtig bewegend, vulde ze een kom met water en kwam langzaam achter de toog vandaan om de hond niet te laten schrikken. Met zijn snuit op zijn peper-en-zoutkleurige poten rustend bekeek hij haar bewegingen met interesse, maar hij leek verder ontspannen.

Sam zette de kom water op de grond en stapte naar achteren. ‘Bijna net zo goed als ons beste bier,’ zei ze. ‘Proost.’

De hond stond op en begon luidruchtig uit de kom te slobberen.

Sam keek meelevend toe. ‘Hongerig én dorstig. Je hebt het zwaar gehad, jongen.’

Ze pakte nogmaals haar telefoon en sprak een bericht in bij de dierenartsenpraktijk; Owen had voorgesteld om het eerst daar te proberen, voor het geval dat iemand uit de omliggende dorpen had gemeld dat zijn huisdier vermist was. Als dat niet lukte, zouden ze ook nog kunnen controleren of hij een microchip had, wat misschien zou resulteren in een vrolijke hereniging en het bijkomend voordeel had dat de hond een snelle medische check-up zou krijgen. De hondenopvang was het laatste redmiddel, besloot Sam, waar contact mee kon worden opgenomen als de eigenaar niet gevonden kon worden.

De hond ging weer liggen en leek tevreden toe te kijken hoe Sam rondscharrelde in het café en verschillende klusjes deed die gedaan moesten worden voor openingstijd. Nessies komst veroorzaakte een sprankje interesse; hij tilde zijn kop op toen ze de deur openduwde en een paar afgemeten passen richting de open haard zette.

‘O, het is een bordercollie,’ zei ze en ze stak een hand uit zodat de hond eraan kon snuffelen. ‘Hallo, ik ben Nessie. Welkom in de Star and Sixpence.’

Het dier keek haar even aan, waarna het zich omdraaide omdat Gabe weer terug was. De geur van warme kip vulde de lucht.

‘Slechts een kleine portie voorlopig,’ zei hij toen hij het bord naast het water op de vloer zette. ‘We willen je niet overbelasten.’

‘Geen halsband?’ vroeg Nessie, zodra de hond was begonnen met het opschrokken van de kip en de rijst.

‘Geen spoor van te vinden,’ antwoordde Sam met een zucht. ‘Misschien is hij afgevallen of ergens aan blijven hangen, als hij al een poosje vermist is.’

Nessie fronste. ‘Hij kan niet van iemand in Little Monkham zijn, dat hadden we geweten.’

‘We hadden het zeker geweten als iemand hem was kwijtgeraakt,’ zei Sam. ‘Dus ik denk aan een van de andere dorpen. Hopelijk kan de dierenarts ons helpen, zodra de praktijk open is. Ik heb een bericht ingesproken.’

‘Ik vraag me af hoe hij heet,’ zei Nessie. ‘Hij heeft een levendige en grappige naam, denk ik. Al neem ik aan dat er altijd een kans is dat hij een werkhond is, van een van de boerderijen.’

‘Misschien,’ reageerde Sam. ‘We weten het pas als de dierenarts contact met ons opneemt.’

Gabe glimlachte toen de hond het nu brandschone bord een laatste lik gaf en vervolgens naar de tafel voor de open haard kuierde en zich met een zucht van tevredenheid op het tapijt eronder liet zakken. ‘Weer een tevreden klant.’

‘Hij lijkt heel tevreden daaronder,’ merkte Nessie op. ‘Waarom laten we hem niet slapen? Geef mij een goed excuus om het stofzuigen later te doen.’

Het duurde nog een uur voordat Sams telefoon overging. Ze herkende het nummer van de dierenarts op het scherm en reikte over de keukentafel om gretig de handset te pakken. ‘Hallo?’

‘Met Emily Bell,’ zei een vrouwenstem met een opgewekt Australisch accent. ‘Ik heb een bericht gekregen dat ik je moest bellen, ik hoorde dat je een zwerfhond hebt gevonden.’

Sam gaf het weinige door wat ze wist.

‘Ik kan langskomen na het ochtendspreekuur,’ bood Emily aan. ‘Rond één uur?’

‘Niet eerder?’ vroeg Sam, die zich afvroeg waar ze de hond moest

laten zodra het tijd was om de deuren van de Star and Sixpence te openen.

‘Ik vrees van niet,’ zei de dierenarts. ‘De praktijkassistente en ik zijn de enigen hier vanochtend en we hebben een volle agenda. Sorry.’

Sam stond net op het punt om het bezoek schoorvoetend te accepteren toen ze een salvo van opgewonden geblaf vanuit het café beneden hoorde. Ze dreunde het adres van het café op en zei tegen Emily dat ze haar na de lunch zou zien, waarna ze zichzelf overeind hees en de trap af ging om op onderzoek uit te gaan. Ze trof haar broertje Laurie aan, met zijn rug tegen de hoofdingang van het café gedrukt, zijn gezicht wit van angst. De hond stond te grommen, met zijn nekharen overeind, terwijl hij Laurie aanstaarde met een onwrikbare blik.

‘Wat is dit verdomme?’ zei Laurie met benepen stem.

Sam liep langzaam naar voren. ‘Ik heb hem vanochtend in de tuin gevonden. Tot nu toe was hij heel vriendelijk.’

Lauries ogen schitterden. ‘Ja hoor, hij ziet er ontzettend vriendelijk uit. Zorg dat hij stopt.’

Sam blies haar adem uit. Nessie en zij hadden als kind nooit een hond gehad, of wat voor huisdier dan ook; hun moeder had altijd beweerd dat het al genoeg werk was om voor hen tweeën te zorgen, laat staan als daar nog een huisdier bij kwam. Maar ook al was de zwerfhond fel aan het grommen, ze was niet bang. Verward door de plotselinge verandering in gedrag, maar niet verontrust; niet zoals Laurie dat was. Maar zij was ook niet degene naar wie gegromd werd.

‘Hier, jongen,’ riep ze terwijl ze nog een paar passen zette en een hand uitstak. ‘Kom, het is nu genoeg.’

De kop van de hond draaide even haar kant op, alsof hij controleerde of hij het goed gehoord had, daarna ging hij met samengeknepen ogen verder met toezicht houden op Laurie.

‘Hier,’ herhaalde Sam iets krachtiger. ‘Nu.’

Deze keer jankte de hond, maar deed wat ze hem opdroeg. Met zijn oren plat tegen zijn zwart-witte kop sloop hij naast haar en ging zitten, al zag Sam dat hij een argwanende blik op Laurie gericht hield.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Je hebt hem zeker laten schrikken.’

Lauries wangen kregen iets van hun kleur terug, maar hij keek allesbehalve blij. ‘Seriéús, ík heb hém laten schrikken? Ik dacht dat hij een hap uit me zou nemen.’

Ze keek omlaag naar de hond, die gehoorzaam maar op zijn hoede was. Misschien was het niet zo’n goed idee om hem in het café te laten zodra dat openging. ‘Ik neem hem mee naar boven,’ zei ze terwijl ze een besluit nam. ‘Vind je het goed om te openen?’

Laurie wierp een wantrouwige blik in de richting van de zwerfhond. ‘Ja. Zolang je die hond van de Baskervilles bij me vandaan houdt.’

Sam moest glimlachen. ‘De dierenarts komt na de lunch. Hopelijk zal zij kunnen achterhalen wie de eigenaar is en kan diegene hem komen ophalen.’

Haar broertje bromde, maar verroerde zich niet. Pas toen Sam, met de hond op haar hielen, bij de trap was, hoorde ze dat Laurie door de ruimte begon te lopen.

‘Je zult de boel waarschijnlijk moeten ontsmetten,’ riep hij toen ze op weg was naar de eerste verdieping. ‘Ik wed dat hij vlooiën heeft en god mag weten wat nog meer.’

Sam dacht terug aan het knokige lijf onder de samengeklitte vacht en onderdrukte een zucht; Laurie had vrijwel zeker gelijk. Ze keek naar de hond en nam een besluit. ‘Wat zou je denken van een bad?’ vroeg ze opgewekt.